

32/

STEINBJÖRN B. JACOBSEN

MIA OG EYÐ

MIA OG EYÐ

MIA OG EYÐ

TEKNINGAR

ZACHARIAS HEINESEN

MIA OG EYÐ

MIA OG EYÐ

This One

7UW6-6RN-6151

STEINBJØRN B. JACOBSEN

MIA OG EYÐ

TEKNINGAR
ZACHARIAS HEINESEN

TÓRSHAVN 1981

1. HIN REYÐA RYSSAN
2. MARIA OG ROSSIÐ
3. LÍV OG DÝRINI
4. MIA OG EYÐ

Mia og Eyð: *Steinbjørn B. Jacobsen*
Tekningar og uppseting: *Zacharias Heinesen*
Prent og bókbinding: *P/f Einars Prent*
Rættindini til myndatilfarið hevur *Zacharias Heinesen*
Útgivið hevur *Føroya Skúlabókagrunnur*, Tórshavn 1981

Góða Mia!

Nú sendi eg tær eitt bræv.

Eg vil fegin skriva saman við tær og vóni, at tú svarar mær skjótt aftur.

Eg havi ein beiggja, sum gongur í áttanda flokki, so eg eri yngst.

Pápi mín smíðar hús, og mamma mín vaskar um kvøldið eina skrivistovu. Viðhvørt eri eg og hjálpi henni.

Tá turki eg støv av. Tað er lætt, og so verður hon nógv skjótari liðug.

Og so eigi eg eina kettu. Kettan hjá okkum eitur bara Miss.

Nú eri eg spent at frætta frá tær.

Eigur tú eina lítla systur?

Kærar heilsanir

Eyð

Góða Eyð!

Túsund takk fyri brævið.

Tað var so stuttligt at fáa bræv frá tær.

Tíverri eigi eg onga lítla systur bara eina stóra. Stóra systir eitur Rannvá og gongur í níggjunda flokki.

Hon koyrir í einum bussu til ein annan skúla. Í okkara skúla eru bara 12 børn nú, tey stóru fara í ein annan skúla.

Eg eri ikki doypt Mia, men Kristina Maria.

Tað er tí, soleiðis eita báðar ommurnar hjá mær.

Mær dámar tað einki. Tað er so lægið og langt, men tíbetur rópa øll meg bara Mia.

Kærar heilsanir

Mia

Góða Mia!

Tað var stuttligt at frætta so skjótt aftur frá tær.

Nú skal eg siga tær frá kettuni hjá okkum.

Vit eiga hana kanska øll, men eg haldi, hon er best við meg. Hon kemur næstan hvørt kvøld og leggur seg at sova í seingini hjá mær, og tá ið eg fari í skúla, kemur hon aftan á mær.

Ein dagin var hon komin meira enn hálva leið aftan á mær. Tá fyrstani varnaðist eg hana. Eg mátti so skunda mær heim við henni, tí hon hevði ikki sloppið inn í skúlastovuna.

Um hon neyðardýrið skuldi bíðað uttanfyri, kundi ein hundur komið eftir henni, ella hon kanska viltist.

Eg kom eitt sindur ov seint, og lærarin segði tað við meg, men tað vildi eg heldur, enn at kettan skuldi hava tað ringt.

Hetta pappírið, eg skrivi á, havi eg fingið í føðingardagsgávu. Tá helt eg, tað var so nógv, men við hetta lag verður tað skjótt uppi.

Hvussu nógvar dukkur eigur tú?

Eg havi talt mínar og sett tær á rað á seingina.

Tá ið eg telji allar við, eru tær 16.

Ta einu hevur mamma mín átt.

Hon sigur, at nú havi eg nóg mikið. Men tað veit eg ikki.

Tær kærastu heilsanir frá brævavinkonu tíni

Eyð

Góða Eyð!

Hatta var eitt langt og stuttligt bræv, sum eg fekk í dag frá tær.

Nú regnar úti, so eg fari bara at skriva aftur beinan vegin.

— Tað, ið fyrst kemur í drag, kemur seint í lag, sigur omma mín ofta.

Vit høvdu eina kettu einaferð. Tað var ein løða, og hon fekk so ofta kettlingar.

Pápi mín var aldrin heima tá, so ringt var hjá mammu at fáa lívið av teimum.

Abbin troystaði sær heldur ikki at drepa teir. Ein dagin var eingin ketta, og eg græt.

Pápi hevði skotið hana tíðliga ein morgunin.

Eg havi ein hund. Nei, abbi eigur hann, men hann er ofta inni hjá okkum.

Hann eitur Heykur, og eg eri so góð við hann. Tað er hann eisini við meg og kemur altíð til mín.

Ja, dukkurnar. Nú gloymdi eg tað næstan.

Nei, sum tú eigur nógvar.

Nú havi eg talt mínar.

So nógvar sum tú, eigi eg ikki.

Mínar eru seks, men ein av teimum er stór.

Hon kann siga mamma og stendur í stovuni.

Pápi hevur keypt hana úti í verðini.

Bestu og kærastu heilsanir
vinkona tín.

Mia

Góða Mia!

Tað var synd í tær, at kettan doyði.

Og veit tú hvat, hatta er sum við okkara kettu.

Eg má heldur siga tær alla søguna. Men tað verður eitt langt bræv.

Nú skal tú hoyra.

Okkara ketta hevur eisini fingið kettlingar fleiri ferðir, og eg vildi ikki, at teir skuldu drepast, tí teir vóru so fittir. Fyrstu ferð, hon legði, fekk hon fýra. Allir vóru so kærir. Pápi segði, at teir máttu drepast. Eg bønaði og bað og græt eisini.

Nei, pápi og mamma søgdu, at eg mátti skilja tað.

Vit kundu ikki hava fult hús av kettum.

Ein morgunin ringdi eg so til abba mín, har hann arbeiddi, og spurdi, um hann og omma ikki vildu hava tann, sum líktist Miss. Eg hevði tosað tað við tey fyrr, men nei, nú vóru tey so gomul o.s.fr.

Men nú segði abbi ja. Og glað varð eg. Heilt glað.

Eg haldi, at abbi mín er blivin so ovfarin av, at eg ringdi til hansara so tíðliga og í arbeiðstíðini.

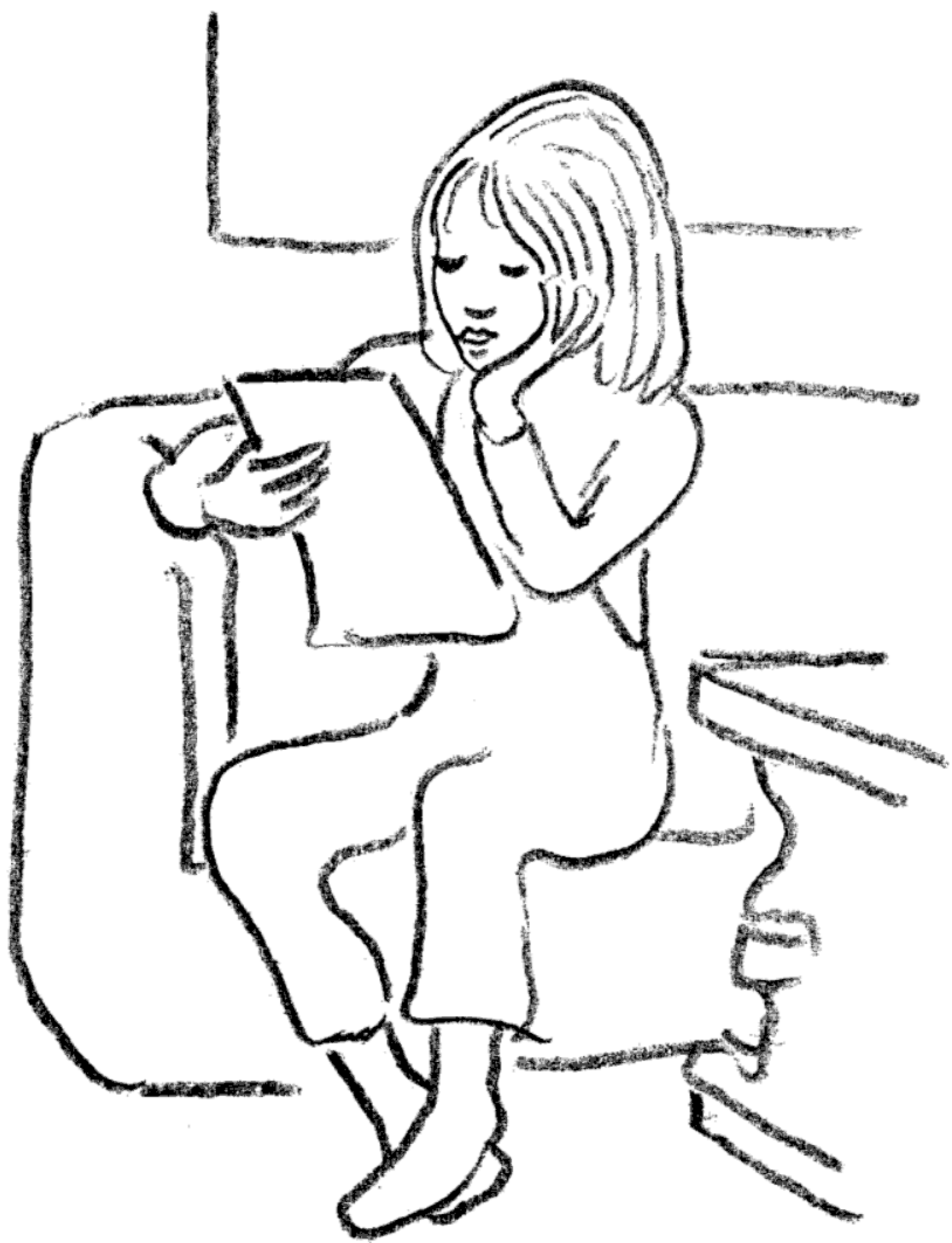
Nú er kettlingurin ein stór løða, sum eisini hevur fingið kettlingar fleiri ferðir.

Men teir eru allir dripnir.

Eina aðru ferð, tá ið ketta okkara hevði lagt, var eg so kvik at seta eina lýsing í blaðið, áðrenn nakar visti av tí.

Í lýsingini stóð, at vit høvdu ein so fittan kettling.

Øll hjá okkum vórðu so púra býtt og bilsin, tá ið tey sóu lýsingina.

Men um kvöldið kom ein stór kona.

Hon var formaður í djóraverndarfelagnum og segði, at hetta bar ikki til, tí onkur fekk kettlingin og kanska koyrdi hann út seinni.

Mamma var forharmað og spurdi, hvat vit skuldu gera.

Jú, vit skuldu geva kettuni P-bollar.

Tað er ein tablett.

Kettan fær eina slíka tablett eina ferð um vikuna, og so kann hon ikki fáa kettlingar.

Men tá ið konan hevði tosað eitt sindur, var hon bara fitt og segði, at vit skuldu fáa nakrar tablettir frá henni.

Eg fór so heim við henni, og hon vísti mær fleiri kettur og hundar.

Konan var ógvuliga góð við djór.

Men tað besta av øllum var, at tá ið eg kom heim, var ein genta um 14 ára gomul inni hjá okkum og vildi so fegin hava kettlingin.

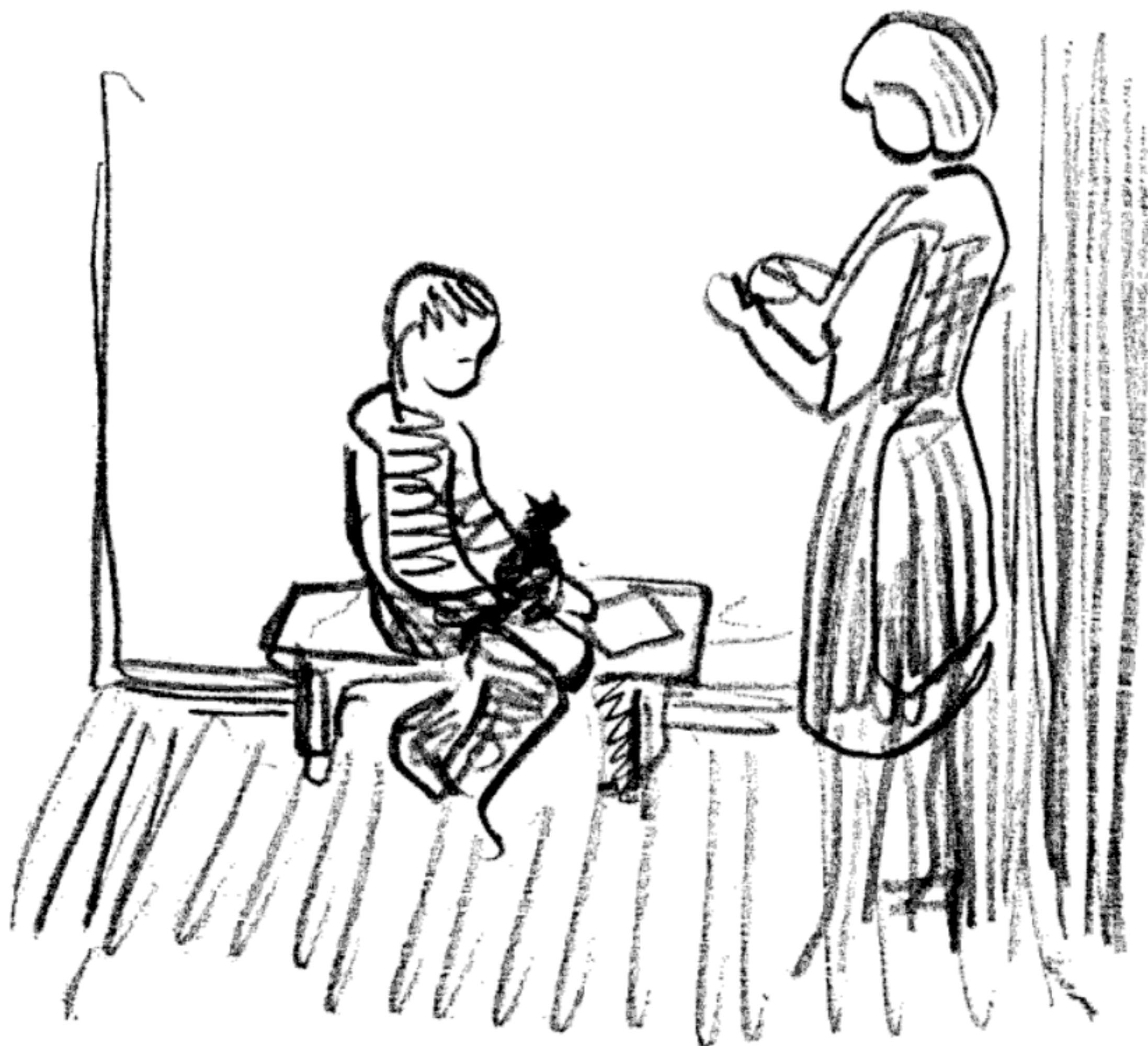
Tá var eg glað.

Nú er armurin sum deyður á mær.

Tær allar bestu og kærastu heilsanir

Eyð

Góða Eyð!

Ja, nú eru fleiri dagar gingnir, síðan eg fekk brævið frá tær. Tað var ógvuliga stuttligt at lesa.

Eg havi eisini lisið tað fyri mammu.

Hon heldur, at tú er røsk at skriva.

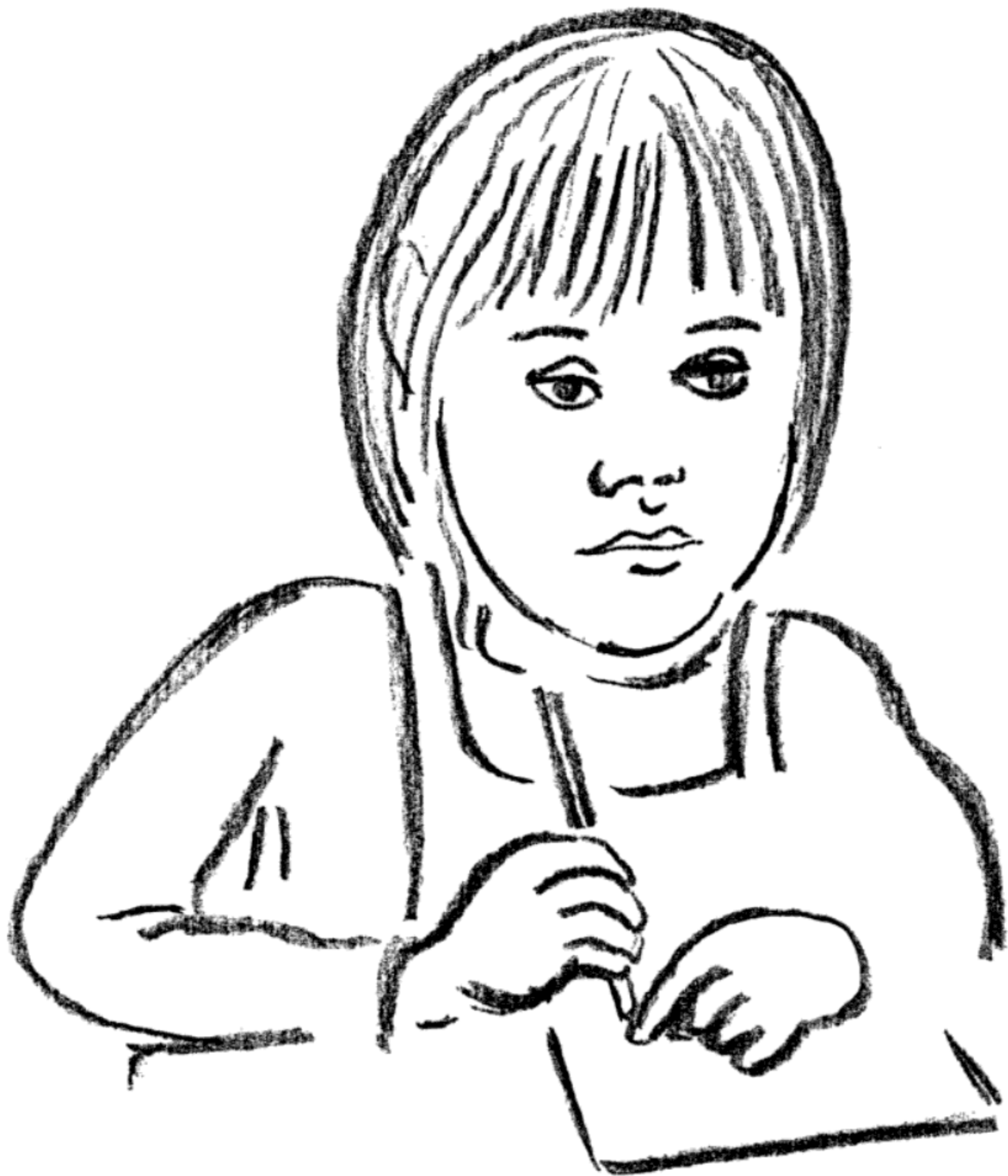
Eg veit ikki so nógv at skriva um, men nú biður mamma meg skriva um, tá ið eg sá smyrlin.

Og tað var stuttligt.

Ein dagin fór eg út í bøin við abba mínum.

Hann hevði eitt gamalt hús har.

Við húsið er ein grótrúgva við stórum steinum.

Sum eg standi í durunum, kemur ein lítil fuglur flúgvandi við tí rúkandi ferð og beint aftan á honum ein nógv størri fuglur.

Tann lítli fuglurin fór uttan at støðga inn í eina holu í grótrúgvuni.

Tann stórri fuglurin settist og royndi at krúpa inn í holuna. Eg var so spent og rópti á abba, tá kom tann stórri fuglurin út aftur og fleyg avstað.

Abbi segði, at tann stórri fuglurin var ein smyrl. Tað var ein vakur fuglur.

Eg fór so til grótrúgvuna.

Sum eg gekk og hugdi inn í holurnar, fleyg knappliga ein so elalítill fuglur upp úr rúgvuni eina aðra staðni, enn har hann fleyg inn.

Eg hvakk við.

Tað var ein músabróðir.

Teir eru so lítlir, so lítlir, men var hann ikki tað, var hann fangaður.

Onkuntíð kann tað eisini vera gott at vera lítill. Abbi hevur verið burtur í haga.

Hann hevði Heyk við.

Sum teir gingu, sóu teir eina haru, og Heykur sprakk avstað eftir henni.

Abbi rópti eftir honum, men einki hjálpti.

Hann rann so grammur eftir haruni, at hann hoyrði einki. Men tíbetur slapp haran inn ímillum nakrar steinar. Tá var Heykur heilt tætt hjá henni.

Abbin hevði skeldað Heyk út.

Á snórinum hjá okkum sita nú tólv starar.

Nei, nú fleyg ein.

Eg ynski tær alt gott
og kærastu heilsanir

Mia

Góða Mia!

Hatta var eitt spennandi bræv.

Eg havi ongantíð sæð ein smyrl og heldur ikki ein músabróður. Men so fór eg á bókasavnið og lænti eina fuglabók í litum, og har sá eg báðar fuglarnar, men sjálvandi hevði eg fegin viljað sæð teir livandi.

Ein vinkona hjá mær hevur ein búrfugl.

Eg haldi, tað er ein kanariufuglur ella ein undulátur. Og ein eldri beiggi eina aðra vinkonu mína hevur eitt stórt búr. Har eru fleiri fuglar, og eitt av pørunum hevur vorpið.

Eg havi sæð tey, tey eru so lítil og fitt.

Hann sigur, at eg kann keypa ein fugl frá honum. Hann hevur selt fleiri.

Nú ein dagin bað eg pápa sleppa mær at keypa eitt búr.

Tey kosta nóg so nógv.

Eg helt, at hann fór at siga nei, í hvussu so er í fyrstani. Men tað segði hann ikki.

Hann spurdi, hvussu nógv tað kostaði, og so gav hann mær alt fyri eitt pengar fyri tað.

Nú ætli eg mær at fara beinan vegin í dag og keypa tað.

Ein vinkona skal koma og fylgja mær til teirra, sum selja búrið.

Eg bíði bara eftir henni.

Heldur tú tað ikki vera løgið, at músabróðirir eitur soleiðis.

Hann líkist ikki eini mús á myndini.
Mær dámar so væl øll djór.
Veit tú eina aðra søgu at siga mær.

Kærar heilsanir frá vinkonu tíni

Eyð

19

Góða Eyð!

Tað var gott, at pápi tín letur teg fáa búrfuglar.

Men eg má siga sum er, at eg kenni teir ikki.

Eg haldi ikki, at eg nakrantíð havi sæð teir livandi, men á myndum havi eg sæð smáar fuglar í búri.

Teir eru so litfagrir og smáir.

Kanska so lítlir sum músabróðirin.

Músabróðirin líkist ikki eini mús á myndum, men eg haldi, at um tú sá hann livandi, skilti tú tað.

Hann er líka lítil og kvikur og hevur sama lit sum ein mús.

Kanska tað er tí, hann eitur soleiðis.

Tú bað meg fortelja tær onkra søgu um djór og fuglar.

Tá ið eg las brævið, kom eg at hugsa um ein hundahvølp og tvær krákur, sum eg sá ikki so langt síðani.

Krákurnar báðar sótu á einum stiki í bønnum tætt við bygdina. Nú kemur so hundahvølpurin til teirra og goyr at teimum.

Men tær lóttust ikki um vón.

Hann rakk ikki upp til teirra.

Tá ið hann var um at gevast, fleyg onnur krákan niður beint aftan fyri hann og fór at kráa: krá, krá!

Hann var skjótur at venda sær við og at royna at fanga hana, men tá var hon so kvik og fleyg upp á stikið aftur, meðan hin krákan nú fleyg niður og setti seg beint aftan fyri hann.

Aftur roynir hann at fanga hana, men vónleyst.

Og soleiðis hildu tær stásið viðlíka, til hann keddist og gavst.

Heldur tú ikki, tað var løgið.
Eg haldi, at krákurnar eru bara klókar.
Í skúlanum segði eg hetta fyri fleiri, men onkur
hevði ilt við at trúgva mær.
Men satt er tað.

Túsund kærar heilsanir

Mia

Hey, góða Mia!

Nú eru búrið og fuglurin komin.

Hevði tú vitað, hvussu fittur fuglurin er, og longu heilt tamur.

Búrið er eisini frálíkt.

Har er alt.

Spegl, reiggjur og ein klokka, sum ringir, um hann pikkar upp á hana.

Sandur er á botninum og ymiskt fræ, sum hann etur.

Eg havi longu keypt væl niðurfyri av øllum til hansara.

Men kettan, ja, hon lúrir.

Eg royni altíð at lata hurðina aftur, so hon ikki sleppur inn til hansara.

Búrið stendur inni á mínum kamari.

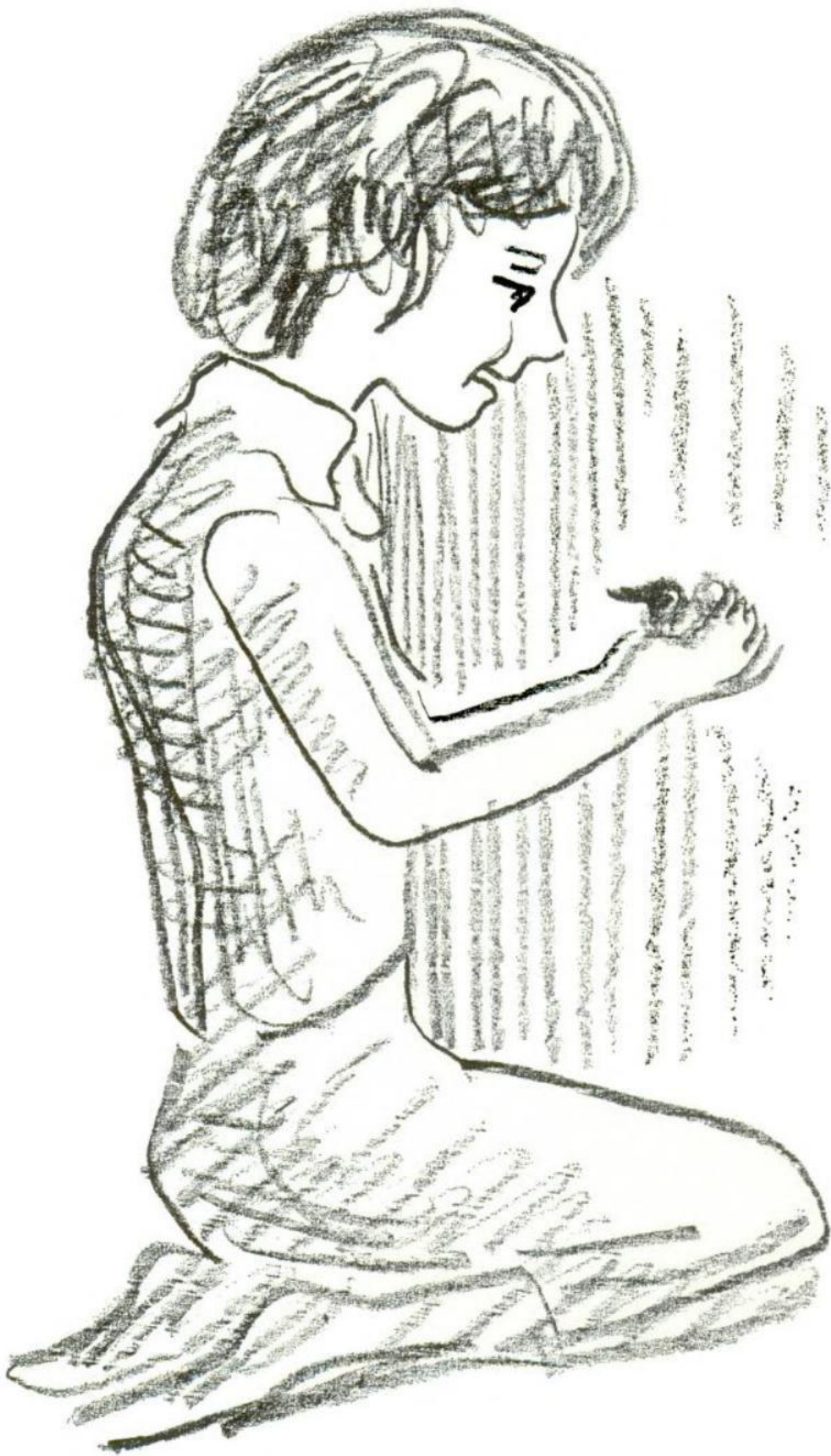
Men ofta kemur kettan inn, og hon gongur ógvuliga lúrin um búrið.

Ein dagin, eg hevði gloymt at lata hurðina aftur, var gamla sloppin sær inn.

Tá ið eg kom, hevði hon koyrt annan labban inn millum teinarnar á búrinum og royndi líkasum at fáa fatur á tí neyðars fugli, sum sat bangin og púra fyri ongum í krókinum longst burtur. Mær tókti so hjartaliga synd í honum, og eg kústaði kettuna burtur.

Eg var eitt sindur ill við hana, men aftaná uggaði eg hana, tí hon kann ikki gera við tað, at hon er, sum hon er. Natúrin í henni er so.

Og eisini tað, at eg eri ikki so uppi í henni nú sum fyrr.

Nú havi eg gloymt at siga tær, at fuglurin eitur Pipp. Pipp var bangin allan dagin og sat bara og kúrði. Fleiri vinkonur hava verið og hugt at Pipp, og allar halda hann vera líka fittan.

Viðhvørt sleppi eg honum út í kamarið at flúgva, men tá má hurðin vera aftur, so kettan ikki sleppur inn.

Tað dámar honum væl.

Hann er ikki til at fanga aftur og flýgur runt í kamarinum, men so møðist hann, og tá fáir eg hendur á hann.

Øll góð ynskir og kærar heilsanir

Eyð

Hey, góða Eyð!

Tá eg las tað seinasta brævið frá tær fyri mammu, segði eg við hana, at eg vildi eisini hava búrfuglar.

Hon svaraði mær skemtandi aftur, at vit høvdu høsn.

Tað er ikki tað sama, segði eg.

Men mær dámar væl høsn, so eg haldi, at eg fari at skriva um tey til tín.

Nú hava vit seks hønur og ein hana, men nakað herfyri vóru ellivu við hananum.

Tað vóru fyra hanungar, sum pápi nú hevur kipt og blakað burtur.

Hann tosaði um, at teir vóru feitir og góðir at eta, men mamman troystar sær ikki at eta hønur.

Síðsta summer høvdu vit eina hønu, sum vildi liggja, og mamma og eg lögdu hana við 10 eggum.

Tá var eg spent.

Vit høvdu skrivað í álmanakkan, tá vit lögdu hana, og eg hugdi ofta eftir, nær teir fóru at koma út.

Við tann dagin hevði mamma sett ein kross.

Og sama dag har krossurin stóð, komu teir út.

Tað var tað fyrsta, sum mamma segði við meg, tá ið eg kom úr skúlanum.

Átta so fittir høsnarungar vóru komnir.

Teir vóru gulir allir sum ein. Men ein var ússaligur.

Allir hinir vóru so raskir. Ja, og tvey egg lógu heil eftir.

Mamma tók tey og koyrdi tey burtur.

Hon segði, at tey vóru ótroðin.

Eg spurdi, hvat tað var, og hon segði, at tað var, at eingin ungi var vaksin inni í teimum.

Tann ússaliga ungan tóku vit upp í køkin og lögdu hann í ein kassa við heitari ull og settu eina skál við havragrýnum niður til hansara.

Eg royndi alt, hvat eg kundi, at hjúkla um hann, men einki hjálpti.

Næsta morgun lá hann deyður.

Tá var eg so kedd.

Men eg ballaði hann inn í eitt hvítt lummaturrklæði og legði hann í ein fittan kassa.

Eg jarðaði hann uttan fyri húsini hjá okkum við ein stein, har sum eg ofta siti.

Tær kærastu heilsanir

Mia

Hey, góða Mia!

Veit tú hvat, tað eru fleiri orð í brøvunum hjá tær, sum eg ikki skilji, men so spyrji eg mammu ella pápa, og tað er spennandi.

Mamma sigur, at tað er einki løgið, tí einaferð hava øll hoyrt eitt orð fyrri fyrstu ferð.

Og tú skrivar um ymiskt, sum eg als ikki kenni.

Hetta sigi eg bara til stuttleika, og eg meini sjálvandi einki ilt við tí.

Pipp livir væl, og nú haldi eg, at hann kennir meg.

Hann kann sita so friðarligur á økslini á mær.

Og tá ið hann hevur flogið eina góða løtu aftur og fram í kamarinum og sett seg stillan onkustaðni, tá rætti eg spakuliga fingurin ímóti honum, og so setur hann seg á fingurin.

Vinkonan, sum hefur ein beigga við fleiri fuglum,
tók ein og bar hann til okkara.

Hon hevði hann í eini tasku.

Í fyrstani var einki um teir báðar, tá ið vit lótu teir
vera saman í búrinum, men so gekk betur.

Pipp var glaður um at fáa vitjan.

Eg haldi, at hann hefur kent seg so einsligan, og
honum hefur longst eftir onkrum at vera saman við.

Pipp er ein hon.

Eg veit nú, at tað eitur bøga.

Beiggi vinkonuna hefur lovað mær, at eg skal fáa
ein hann til Pipp nakað skjótt.

Hannurin eitur steggi.

Kanska teir so fáa egg.

Títt bræv var so stuttligt.

Ja, eg kundi ógvuliga væl hugsað mær at havt høsn,
men eg vildi eisini havt búrfuglarnar.

Tað er júst sum tú.

Tú vil hava búrfuglar og eisini høsn.

Eitt helt eg vera løgið, og tað er, at tit ikki ótu
hanungarnar. Vit hava viðhvørt høsnarungar til
døgurða.

Og tað gera nógv her. Men sjálvandi eru ikki øll eins.

Mær dámar ikki alt, sum bróður mínum dámar.

Kettan lúrir enn eftir Pipp.

Men kanska hon venist við hann og fer at skilja,
at tey skulu vera sum systkin.

Fleiri túsund kærar heilsanir

Eyð

Hey, góða Eyð!

Nú havi eg hoyrt eina frálíka søgu, sum Magga mostir hevur sagt fyri mær í gjár.

Eg haldi, hon er so sjáldsom.

Í gjár var eg úti hjá Maggu mostur. Hon er gift við gubba mínum, sum eitur Guttormur.

Tey búgva eitt sindur burtur frá hinum, og lat meg siga tað beinanvegin, at har um leið eru so nógvar mýs.

Tey hava onga kettu.

Magga mostir vil hava eina kettu, men Guttormur gubbi vil ikki, tí hann sigur, at hon oyðir allar smáfuglarnar.

Hann er so góður við smáfuglarnar, ja allar fuglar.

Í fleiri dagar hevði ein uglu verið har um leið.

Guttormur gubbin sigur, at uglan er ikki í Føroyum, men tað hendir seg meir enn so, at tær koma higar, kanska farnar av leið av illveðri.

Í skýmingini plagdi hon at koma og seta seg á snóratræið.

Nú eitt kvøldið sær Magga mostir, meðan hon situr framman fyri køksvindeyganum, at hon fer ljóðleys á flog og niður í eina veit. Magga mostir varskógvaði ljóðliga Guttorm gubban, og hann sá tað eisini.

Uglan fór í veitina, og eina pinkulítla løtu aftaná kom hon upp aftur við eini livandi mús í klónum.

Hon setti seg í frið og náðum aftur á snóratræið, meðan hon helt músini í klónum.

So tók hon við sínum sterka nevi um høvdið á músini og sleit høvdið so seigan av og slúkti tað í seg.

Síðan át hon alla músina, sum hon var, bara halin stóð eitt bil út úr nevinum á henni, og so hvarv hann eisini.

Bæði Magga mostir og Guttormur gubbin sóu tað, og tey siga aldri ósatt.

Tíverri sá eg ongantíð ugluna. Gubbin heldur, at hon er farin avstað aftur til okkurt annað land, ella at hon kanska kann vera deyð.

Gubbin sigur, at um hon er deyð, og hann finnur hana, skal hann stappa hana út, og so skal eg eiga hana.

Eg ynski ikki, at hon skal vera deyð, men mér hevði dámað at átt eina uglu.

Tær kærastu heilsanir
frá vinkonu tíni

Mia

Hey, Mia!

Tú er ófær. Tað er ikki eiti á spennandi søgum, ið tú veit at siga frá.

Her, ið vit búgva, eru fleiri urtagarðar við trøum og runnum.

Einaferð sá ein drongur eina uglu inni í einum garði. Øll børnini fóru at hyggja at henni.

Tað var í skýmingini, og eg sá hana.

Hon var her í fleiri kvøld.

Vit plagdu at fara og leita eftir henni í skýmingini, men so einaferð var hon horvin.

Eg havi hekklað eina lítla tasku til Pipp, og so havi eg hann í taskuni, tá ið eg fari at vitja vinkonuna.

Hann kann so samstundis, sum eg vitji hana, vitja fuglarnar hjá beiggja hennara.

Kettan hevur ikki enn lagt av at fanga Pipp.

Ein genta, sum gongur í sama flokki sum eg, fekk ein kettling undan Miss. Nú er hann ein stór ketta.

Vit báðar funnu so uppá ein dagin, at hennara ketta skuldi sleppa at vitja mammu sína, okkara Miss.

Hon tók sína kettu inn undir úlpuna, og so fóru vit avstað.

Kettan lá still undir úlpuni.

Tá ið vit so komu inn til okkara, sleptu vit henni til okkara kettu. Vit vóru spentar, um tær kendu hvør aðra, men tað gjørdu tær ikki. Okkara ketta físti at hennara, og tær vildu ikki vera saman.

Men tað var stuttligt at síggja tær saman, tí tær líktust eitt sindur.

Miss er trílitt. Hvít, morreyð og svørt.
Hennara ketta var hvít og morreyð.
Tað eru bara løður, sum kunnu vera trílittar.
Frensarnir hava ongantíð meir enn tveir litir.
Dámar tær væl at fara tíðliga upp um morgunin?
Viðhvørt vil eg illa sova. Mamma sigur, at tað er
tí, eg fari so seint í song. Jú, mær dámar at ganga í
skúla upp á ein máta. Viðhvørt er tað stuttligt, men
at fara tíðliga upp er ikki stuttligt og tað ringasta
við at ganga í skúla.

Tín kæra vinkona
Eyð

Hey, Eyð!

Nei, mær dámar ikki at fara tíðliga upp.

Eg eri so tung um morgunin, og ofta vakni eg ikki, fyrr enn eg eri á veg í skúla.

Mamman sigur sum mamma tín, at eg fari ov seint í song.

Men omma sigur, at summi fólk eru tyngri um morgunin enn onnur.

Nøkur eru so løtt um morgunin, men so eru tey tung um kvøldið. Tá vilja tey sova.

Nú veit eg ikki so nógv at skriva um.

Eg havi ikki gjørt so nógv.

Sum oftast fari eg at hyggja, um hønurnar hava vorpið, tá ið eg komi úr skúlanum.

Í dag vóru bara tvey egg, men í gjár vóru trý. Mamma fer at kóka tey til nátturða í kvøld.

Vit halda øll, at okkara egg smakka betur enn tey, vit keypa úr handlinum.

Nú í fleiri dagar hava vit loftað nógv í skúlanum eisini eftir skúlatíð, tá ið veðrið er gott.

Eg dugi at lofta við tveimum bóltum, men ikki so væl.

Ein vinkona hjá mær dugir betur enn eg.

Nú, meðan eg skrivi, kemur beiggi mín inn, hann hevur verið á seiðabergi og fingið um fimti seiðir. So nú fáa vit stoktan seið til nátturða í kvøld og ikki egg.

Stoktur seiður og stokt seiðalivur smakka ógvuliga
væl. Pápi sigur, at seiður og allur fiskur smakkar best,
tá ið hann kemur upp úr sjónum og er nýdripin.
Eg dugi eitt lítið ørindi, sum omma hevur lært meg.
Eg dugi tað uttanat.

Her er tað:

Soðin seiður
og loyptur murtur
tak hann útav
og ber hann burtur.

Tá ið seiðurin var komin upp á kók, skuldi ein
siga hetta ørindi triggjar ferðir, og so var hann nóg
mikið kókaður.

Liv væl og kærar heilsanir
Mia

Hey, Mia!

Mamma sigur, at hon minnst seg hava hoyrt hatta ørindi um kókaðan seið.

Eg og ein genta, sum býr í grannalagnum, hava fiskað seið her á keiini.

Vit fóru at fiska til kettuna, men vit fingtu so nógv, at mamma mín stokti hann til døgurða.

Mamma stokti ikki livrina, tí hon hevði hoyrt, at olja smakkaði at henni.

Her koma so nógv skip, og tíverri kemur olja á sjógvin.

Tað er stórt spell.

Einaferð fór eg ein túr við pápa mínum.

Vit gingu oman á keiina, og har stóð ein maður og fiskaði seið.

Tá var ein stór og tjúkk torva av seiði inni.
Hann hevði fingið upp í eina stóra balju.
Maðurin hevði bara eina dorg og spurdi, um vit
ikki vildu royna við henni.

Kanska hann sá, hvussu spent eg var.
Eg var glað við og mín sann, eg fekk fleiri seiðir.
Tað var bara at syfta teir upp.
Tá ið teir tóku, riptu teir fast í.
Tað var ógvuliga spennandi.

Pápi hjálpti at krækja teir av. Teir spraklaðu so
nógv og vóru so stórir. Men eg royndi sjálv eisini
og krækti fleiri stórar av sjálv. Teir vóru so blankir og
vakrir, beint teir komu upp úr sjónum.

Pápi teggjaði teir upp á eitt snøri og bar teir heim.
Mamma stokti nakrar til nátturða, og vit fingtu eis-
ini til ein døgurða.

Og ikki at gloyma Miss. Hon át seg propp metta.
Nei, sum henni dámdi tað væl.

Miss dámdi tað nógv betur, enn tað vit keypa í
blikkum til hennara.

Mamma sigur, at tað er ov galið at keypa dósamat
til hennara.

Vit hava so nógvan góðan mat í Føroyum.

Nú goyma vit henni ofta fisk frá døgurðanum í
køliskápinum.

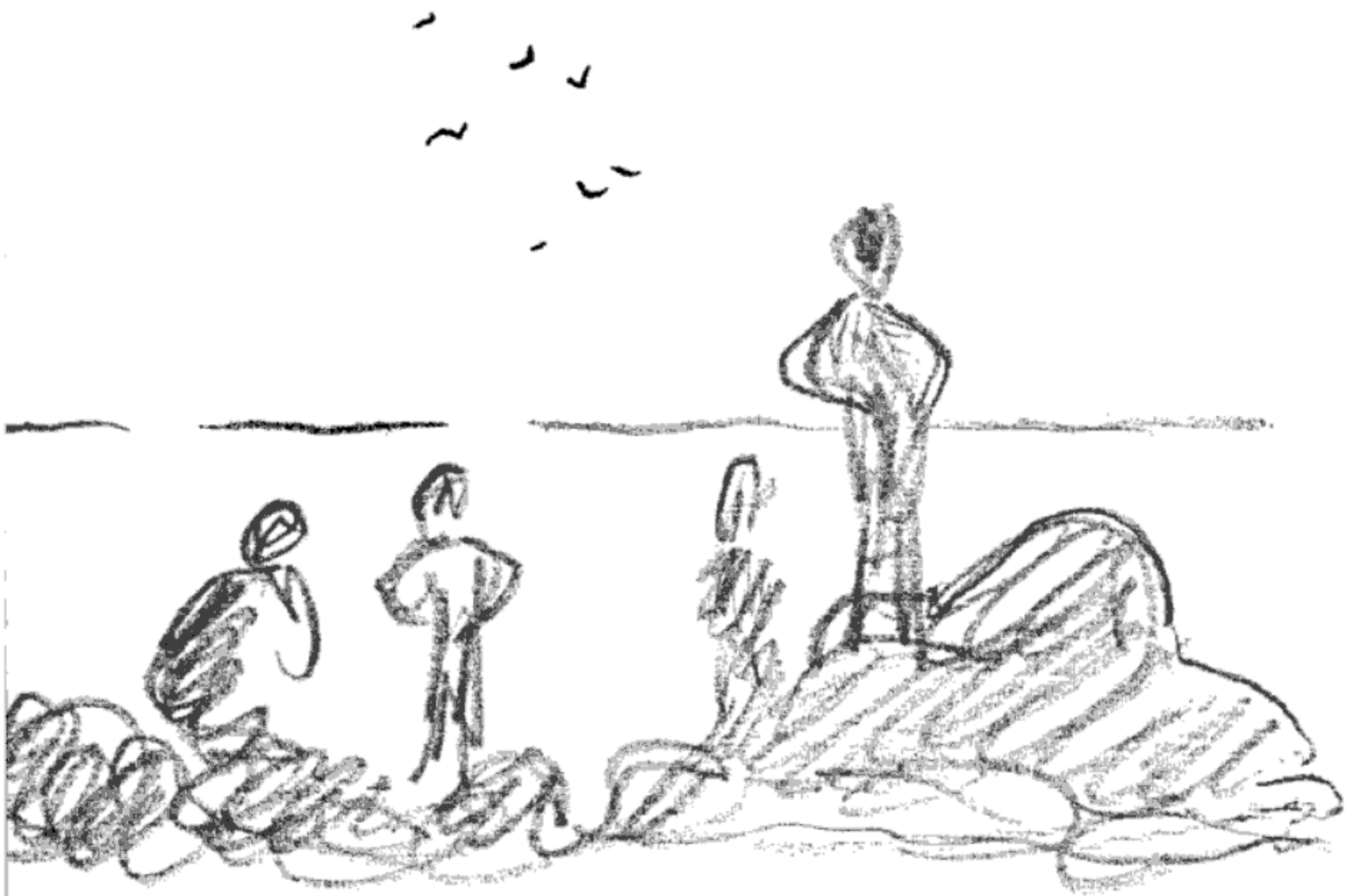
Og eg fari eisini oman á keiina. Har finni ella fiski
eg ein seið til hennara. Tá er gamla glað.

Mamma segði mær hetta:

Eitt heitt, feitt, nýbakað byggfreyð.

Og so endi eg hesa ferð við teim kærastu heilsanum

frá Eyð

Góða Eyð!

Í fyrradagin vóru eg og nakrar aðrar gentur niðri í fjøruni.

Vit eru har viðhvørt, tað er so stuttligt at ganga har. Viðhvørt finna vit ymiskt. Ja, alt millum himmal og jørð.

Har er eisini ein stór á, sum fer á sjógv.

Hon rennur millum stórar steinar og klettar. Millum klettarnar eru stórir hyljar.

Vit plagdu at leypa stein av steini og klíva upp á klettarnar.

Men viðhvørt er so nógv vatn í ánni, og tá er ringt at koma yvirum.

Viðhvørt síggja vit stór síl í hyljunum.

Tað er so stuttligt at eygleiða tey.

Sum ein neisti flúgva tey avstað ella liggja still.

Tað tykist, sum tey anda tá.

Sjálvandi eru tey smáu sílini eisini stuttlig at hyggja at.

Tey eru so kvik so kvik.

Vit royna at fanga tey.

Men í fyrra dagin, tá var nógv vatn í ánni.

Vit royndu ikki at fanga síl, men lupu stein av steini.

Eitt sindur hált var eisini.

Ein størri genta leyp undan mær og kom á steinin at standa, men hon flutti seg ikki nóg skjótt.

Tá ið eg so leyp, datt eg og fór í áanna.

Eg bleiv vát um føturnar, men tað gjørði einki. Verri var, at framtenninar á mær brustu í høvdið á henni.

Eg fekk ilt, men tað hendi so skjótt, og bresturin var so harður, at tað dovnaði alt.

Sjálvandi græt eg. Tað bløddi, og hinar genturnar fylgdu mær heim.

Mamma varð heilt forfard og ógvuliga kedd av tí, tá ið hon varnaðist, at báðar framtenninar vóru leysar.

Tað eru vaksnamannatenn.

Í gjár fóru mamma og eg í bussinum til tannlæknan.

Hann er í einari störrri bygd.

Tannlæknin er so fittur, men mér dámar einki at fara til tannlækna.

Einaferð vit skuldu fara, mátti mamma lova at keypa mér einar buksur, sum eg hevði ynskt mér.

Tannlæknin gjørdi ymiskt við tenninar og segði fyri mammu, at tað kundi væl henda, at tær festu seg aftur.

Tá varð mamma glað.

Vit fóru so til handils, og hon keypti mér eina vakra blusu, sum eg skal hava til stás.

Men eg slapp at fara í hana í dag og siti nú í henni.

Hinar genturnar hildu hana vera vakra.

Kærar heilsanir

Mia

Góða Mia!

Nú veit eg nakað stuttligt og spennandi at siga tær.

Í skúlanum hitti eg eina gentu, sum gongur í hinum flokkinum.

Hon hevur eina mostur í eini bygd, og frá henni hevur hon fingið 12 egg, sum hon ætlar at klekja út sjálv.

Tey eru troðin, segði hon. Nú veit eg, hvat tað er, og tað besta av øllum, hon vil fegin geva mær seks av teimum.

Hon kann altíð fáa nøkur aftur seinni frá mostrini. Eg fór beint eftir teimum.

Mamma og pápi og beiggi mín vóru ovfarin og spurdu, um eg ætlaði mær at hava høsn.

Eg segði ja, tí tað var júst tað, eg so fegin vildi hava.

Tey spurdu meg, um eg ikki var nøgd við búrfuglar, og søgdu, at eg var ómettilig.

Pápi segði eisini, at hann helt ikki, at tað var loyvt at hava høsn í einum býi. Men eg royndi at forsvara meg, og so græt eg eisini.

Endin var góður. Pápin fór eftir eini plastikkspann, legði vatt í hana og so eggini í vattið.

Hann hongdi eina ljósperu niður í spannina.

Soleiðis gjørdi hin gentan. Ein vátur klútur skal eisini vera og ein hitamátari. Tað má hvørki vera ov heitt ella ov kalt.

Hvønn dag hyggi eg at hitamátaranum og væti klútin.

Eg eri so spent, so spent og hyggi fleiri ferðir um dagin at teimum. Kanska pápi og mamma halda, at eingir ungar koma.

Men nú má eg fara at fáa eitt búr.

Kærar heilsanir og hey, hey
frá Eyð.

Góða Eyð!

Hatta var sera áhugavert. Eg havi aldrin hoyrt um, at høsningarungar kunnu koma út soleiðis.

Jú, eg havi hoyrt, at til eru stórar maskinur, sum klekja.

Og tá ið eg segði Maggu mostur og Guttormi gubba frá tínum brævi, vistu tey at siga, at ein kona, sum lá leingi í seingini, hevði egg hjá sær undir dýnuni, og tey komu út.

Einaferð var ein maður her, sum tók øll æðueggini í einum reiðri og legði tey undir eina dunnu. Øll eggini komu út, og dunnan var so góð við æðuungarnar, sum vóru teir dunnuungar.

Maðurin stakk fliður í fjøruni, loypti tær og klipti tær sundur, so ungarnir kundu eta tær.

Teir vóru í ánni við dunnumammuni og trivust ógvuliga væl.

Men tá ið teir vóru nakað stórir, og dunnan var niðri í mølini við teimum, fóru allir á sjógv.

Tað kunnu dunnuungar og dunnur eisini gera, men æðuungarnir hildu út á fjørðin.

Dunnan gvaggaði eftir teimum, men einki hjálpti, teir hildu út á fjørðin til nakrar æður, sum lógu har.

Hesin maðurin royndi ymiskt, og Guttormur gubbin heldur, at hann tá ætlaði at fáa sær ein æðugarð, sum onnur hava høsningarð.

Hann skuldi so taka dúnið úr æðureiðrinum og selja tað.

Æðudún var dýrt tá.

Sjálvandi kundi hann eta eggini, kanska eisini æðurnar aftaná.

Guttormur gubbin hefur ongantið smakkað æður, men hann hefur hoyrt, at tær eru seigar og smakka av tara.

Fyrr skutu menn æður viðhvørt, men nú er tað bannað, sigur gubbin. Tað dámar okkum báðum væl, tí tað er synd í teimum, og so eru tær so vakrar at síggja.

Æðurnar her fáa góðan frið og eru so spakar.

Tær kærastu heilsanir
sendi eg tær
frá mær
Mia

Góða Mia!

Eggini. Eggini, tey hugsu eg um hvønn dag og eri ofta í spannini hjá teimum.

Eg væti klútin hvønn dag og telji dagarnar, til ungararnir kunnu koma út. Hitin er í lagi, men eg haldi, at tann fyrsta dagin var tað í so heitt.

Hatta var ein áhugaverd søga um æðurnar, sum gubbi tín segði tær.

Góða, bið hann siga tær onkra aðra og skriva hana so til mín.

Mær dámar so væl at lesa um fuglar og øll dýr.

Vit hava einki sjónvarp, men næstan øll í mínum flokki hava.

Síggja tit sjónvarp har hjá tykkum? Omma og abbi mín hava eitt litsjónvarp, og eg eri uppi hjá teimum viðhvørt og hyggi, serliga tá ið okkurt er um dýr.

Fyri stuttum vóru fleiri sendingar um villdjór úti í verðini, elefantar. Og teir í sjónvarpinum søgdu, at fílar og fleiri onnur djórasløg vóru næstan týnd.

Tað er synd, og tá var eg kedd. Eg segði við abba og ommu, at tá ið eg bleiv vaksin, vildi eg fara út og hjálpa til at friða og varðveita tey. Omma flenti, men varð eisini eitt sindur rørd, haldi eg.

Abbi segði, at eisini her heima hjá okkum vóru fleiri fuglasløg so í minking, at tey skjótt vórðu oydd.

Og nú er næstan eingin stórhvalur eftir um okkara leiðir heldur.

Tað er ræðuligt at hugsa sær. Eisini fiskurin í havinum minkar.

Hvat verður eftir til okkara, tá ið vit verða vaksin?

Tey vaksnu eru ikki altíð líka klók.

Eg gangi til fimleik, og nú má eg fara skjótt.

Nú dugi eg at standa á hondunum upp móti bróstinum, men eg havi vant so ofta, so ofta.

Eisini at lofta við fýra bóltum. Tað dugi eg, men ikki leingi. Við trimum kann eg lofta heilt leingi nú, men eg havi vant og vant meg óteljandi ferðir.

Tað var so stuttligt.

Nú lofti eg ikki so ofta.

Við vinarkvøðum

tín kæra

Eyð

Góða Eyð!

Vit gera ikki fimleik í skúlanum, men tá ið eg fari í tann stóra skúlan, tá sleppi eg at gera fimleik.

Eg dugi at standa á høvdinum, men ikki á hondunum.

Beint nú havi eg roynt, men eg datt niður hvørja ferð.

Systir mín Rannvá hugdi at og flenti, men so segði hon:

»Try and try again.« Tað er enskt og merkir, at ein skal royna aftur og aftur.

Eg vil duga at standa á hondunum. At lofta gongur ikki so væl.

Tú er ófør at duga so væl at lofta.

Vit síggja einki sjónvarp her. Men onkuntíð havi eg verið til film.

Eisini her í bygdini.

Tey ungu hava eitt ungmannaafelag, og við hvørt vísa tey filmar.

Í dag hendi nakað í skúlanum.

Dreingirnir hava gjørt fortreð. Tað gera teir nóg so ofta. Mitt í tímanum legði Hanus eina deyða rottu á borðið hjá Sólgerð.

Hon ræðist so illa rottur, at hon kundi lopið á sjógv og í eld undan teimum.

Hon gjørði eitt andskræmiligt skríggj og leyp upp, so stólurin koppaði.

Øll stukku sjóleys uppfrá og eisini lærarin.

Skúlabørnini ruku øll móti durunum.

Lærarin sá nú rottuna.

Hon sá eisini ótespilig út.

Hann fór at taka forhoyr og spyrja, hvør ið hevði lagt hana har.

Eingin segði seg hava gjørt tað, men Sólgerð segði, at tað var Hanus.

Í fyrstanini noktaði hann, men hann var so reyður í skortinum, og øll vistu, tað var hann.

At enda viðgekk hann seg sekan.

Lærarin bað hann mars blaka rottuna út. Og hann skuldi bara vága sær at gera tað aftur.

Hanus fór púra róligur og tók um rottuna og bar hana út.

At hann troystaði sær.

Og veit tú, hann hevði havt hana uppi undir troyggjuni.

Vit genturnar rópa nú eftir honum: Rottu Hanus, Rottu Hanus!

Allar góðar kærar heilsanir

Mia

Góða Mia!

Soleiðis var eisini hjá mær, tá ið eg skuldi læra at standa á hondum. Eg datt og datt ferð eftir ferð.

Hatta um rottuna var nú stuttligt.

Eg flenti í kík, tá ið eg las tað.

Vit gera eisini okkurt í okkara flokki, men hatta hevur eingin hugsað um.

Tað versta er, at tað er so ófriðarligt. Øll sussa og vøsa, so eg fáa næstan høvuðpínu.

Tú kann ikki ganga til fimleik, men soleiðis er.

Eg havi okkurt, sum tú ikki hevur har, og tú hevur okkurt, sum eg ikki havi.

Fleiri í mínum flokki fáa vikupengar ella vikuløn, so skulu tey gera okkurt hvønn dag. Vaska upp ella okkurt annað.

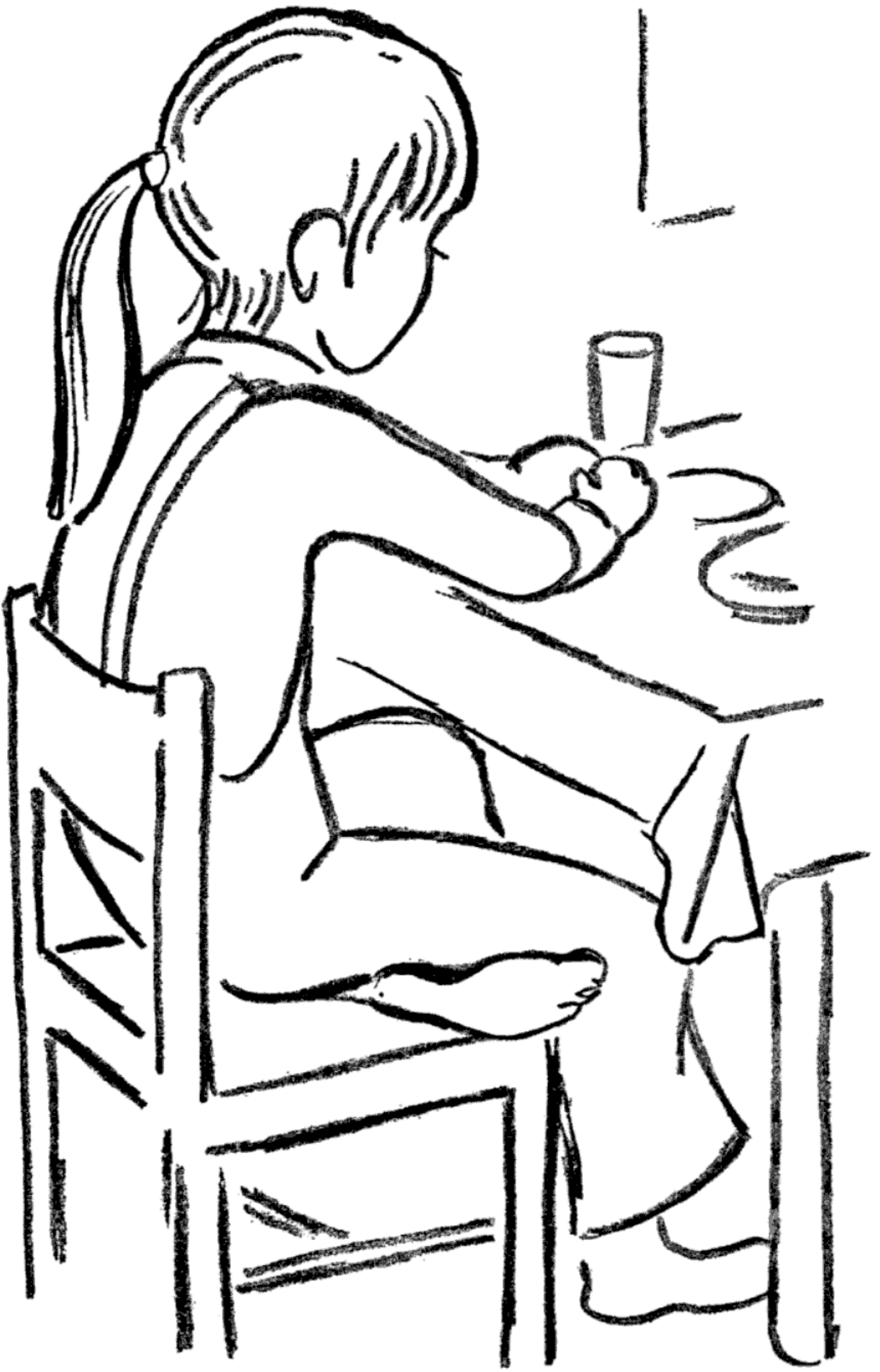
Mamma og eg hava tosað um tað. Eg vildi hava vikupengar, tá hini finga tað. Men mamma segði, at eg fekk altíð eitt oyra av og á. Kanska eg fáa, tá ið eg verði eldri.

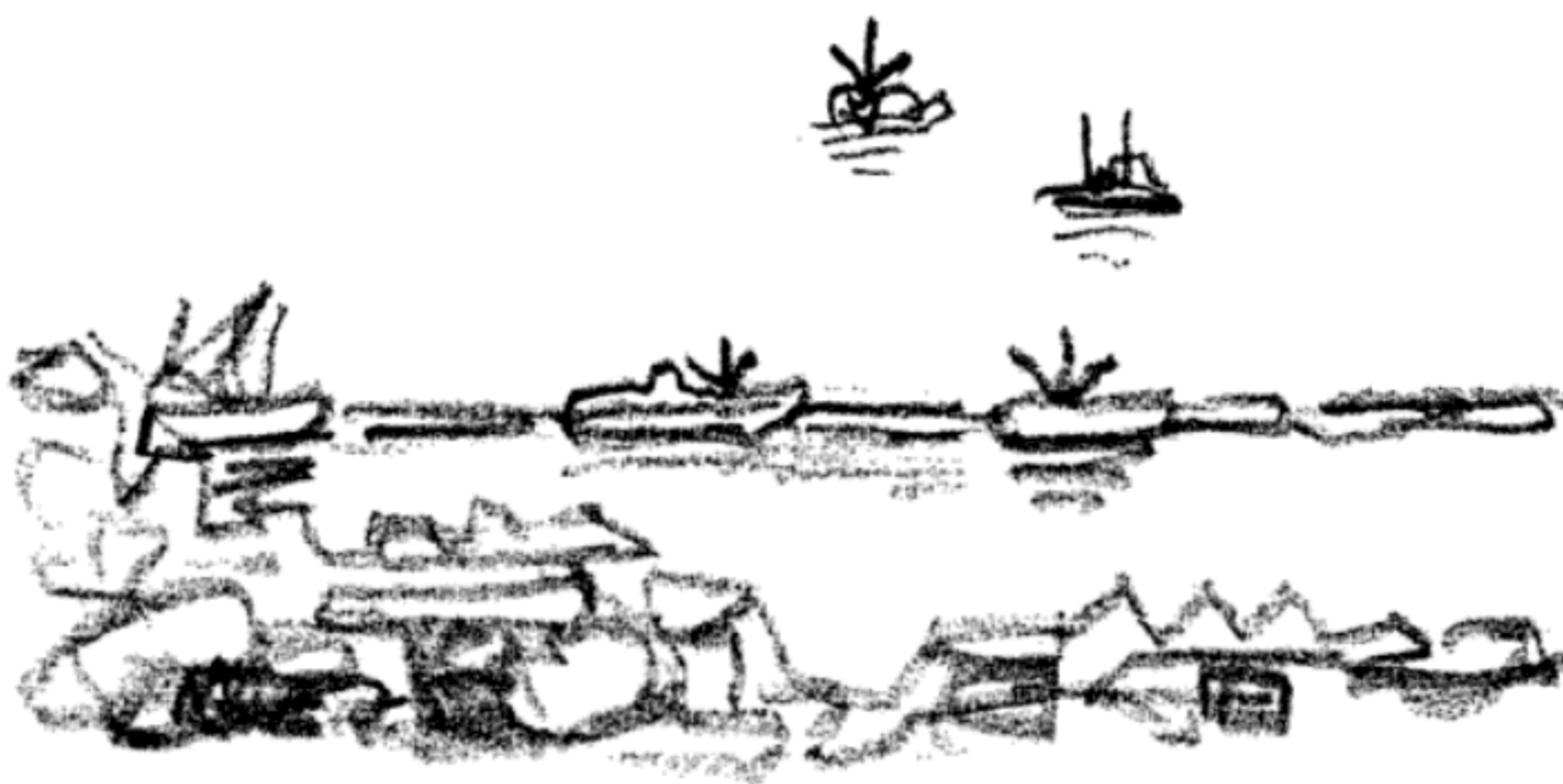
Eg havi eina sparikassabók og altíð eitt sindur í eini bússu.

Tað er synd í einum drongi í okkara flokki, tí foreldrini hjá honum leiga eina íbúð, og nú eru tey søgd upp.

Her er tað ógvuliga ringt at fáa eina íbúð. Kanska tey fáa eina aðra íbúð. Tað vóni eg.

Tað er ikki so nógv um hann nú, eg haldi, tað er tí. Annars er hann fittur og skikkiligur.

Fáa tey eina íbúð í einum øðrum býarparti, má hann fara í ein annan skúla.

Ein nýggj genta kom í okkara flokk í ár.

Í fyrstani haldi eg, henni longdist aftur hagar, hon kom frá, og onkur óreinur argaði hana, men nú er hon meira kend við alt.

Pápi hennara koyrdi hana í skúla hvønn dag.

Tann gentan, ið eg sat saman við í fyrsta og øðrum flokki, er farin.

Mamma og pápi hennara eru flutt niður at búgva.

Eggini liggja í sama stað. Ja, eg vendi teimum varisliga á, men nú verður ikki leingi. Eg vænti, at tá ið eg skrivi næsta bræv til tín, verður tað um allar høsningararnar.

Abbi mín hevur gjørt eitt so fínt búr og málað tað reytt.

Men eg haldi, at pappa og mamma ugga seg enn við, at eingir ungar koma.

Við kærum vinarkvøðum
tín Eyð

Góða Eyð!

Jú, tað er rætt, at vit hava nakað, sum tit ikki hava og umvent. Mamma segði: »Skeri eg teg her, so missi eg teg har.«

Eg haldi, tað er ógvuliga synd í dronginum, sum ikki veit, hvar hann skal búgva.

Her hava øll hús sjálv, og tað eru tey somu børnini í skúlanum.

Nei, ein genta var her eina tíð. Hon búði hjá mostur síni, tí mamma hennara var farin sjúk niður, men tá ið mamman kom aftur til Føroya, fór gentan avstað aftur.

Hon var bara fitt og dugdi so væl at hoppa band upp á ymsar mátar. Tá fóru vit allar at hoppa band eina tíð.

Systir mín og eg skeldaðust, meðan Magga mostir var inni.

Tað var tí, at eg tók eitt turriklæði hjá henni við í skúla uttan at biðja um loyvi. Og tá ið hon sá meg koma inn við tí, varð hon í øðini. Men eg haldi, at hon var illa hýrd. Okkurt hevur ikki verið henni til vildar í skúlanum kanska.

Tá segði Magga mostir hetta ørindið, sum eg nú havi skrivað niður:

Yngstur alvi eri eg sjálvur,
brøðurnir teir vilja ráða,
teir vilja meg frá arvi skjóta,
so eg skal einki fáa.

Kanska tað ikki hóskar so væl, tí tað er um arv, men eg haldi, tað er so stuttligt, og vit eru jú báðar yngstar, so tú kann siga tað onkuntíð við bróður tín.

Vit tosa ofta um eggini í spannini hjá tær.

Tá ið ein høna hjá okkum vil liggja, fara vit at leggja eina hønu við 10 eggum.

Eg vil fegin hava 10 hønur og ein hana.

Um vit fáa fleiri hanungar, kunnu vit royta teir og so senda tykkum teir.

Tað var mamma, sum fann upp á tað.

Eisini eg eigi eina bankabók og havi nøkur oyru í einum kistli, eg fekk frá Maggu mostur.

Alt tað besta og kærar heilsanir

Mia

Hey, hey, góða Mia!

Hurrá! Hurrá, nú er ein ungi komin út, eg eri so glað.

Hann er neyðarsligur, men hann livir, og so veit eg, at tað ber til at fáa høsningarungar soleiðis.

Hini eggini lógu í nakrar dagar afturat, men tá segði pápi, at eg kundi eins væl blaka tey burtur, tí tey vóru spilt.

Eg so gjørði, men fyrst breyt eg tey og hugdi at teimum.

Har var eingin ungi í. Tey vóru rotin og luktaðu illa.

Hvussu tað gongst hinari gentuni, sum eisini legði egg at klekja, veit eg ikki. Eg eri so spent at frætta, um hon hevur fingið sínar ungar.

Okkara høsningarungi er so fittur.

Mamma sigur, eg má ikki handska hann so nógv.

Vit hava hann í einum rúmligum kassa við vatti í, og niðri undir tí liggur hitakoddin hjá mammu.

So hann verður ikki kaldur. Eisini er ein skál við havragrýnum og ein við vatni.

Hann pikkar eitt sindur viðhvørt.

Stuttligt er, tá ið hann drekkur. Hann setir nevið niður í vatnskálina, og so strekkir hann hálsin beint uppeftir.

Eg haldi, at vatnið rennur so bara niður av sær sjálvum.

Men hvat heldur tú Miss sigur. Ja, hon lúrir.

Kassin stendur ofta niðri í køkinum, fyri at vit betur kunna ansa eftir honum. Men tá mugu allar hurðar altíð latast aftur, so Miss ikki sleppur inn.

Meðan eg var í skúlanum í gjár, var Miss komin inn.

Mamma visti av ongum, fyrr enn hon sat niðri í kassanum hjá honum.

Tíbetur kom mamma tá, men Miss hevði einki gjørt honum.

Kanska hon er so klók nú, at hon skilur, hon skal einki gera honum, ella tað var tí, mamma kom so skjótt.

Men hon fer alt fyri eitt til búrið hjá Pipp, og nú ein dagin leyp hon upp á tað.

Mamman hoyrði tað og skundaði sær inn í kamarið.

Tær kærastu heilsanir
frá tíni glaðu vinkonu

Eyð

Góða, glaða Eyð!

Hjartaliga til lukku við høsningarungunum.

Vit eru øll glað og eitt sindur bilsin.

Nú eru tjøldrini langt síðani komin.

Guttormur gubbin sigur, at tey koma á grækáris-messu, sum er 12. mars.

Ikki fyrr enn í gjár sá eg tey, og tá sá eg fleiri.

Tað fór so ígjøgnum meg, so stuttligt var tað at síggja tey.

— Sær tú tjaldrið á lið, gongur árið tær við, segði gubbin. Eg sá tey á liðina.

Lombini eru ikki komin enn, men nú verður tað ikki leingi, og summardáarnir koma eisini.

Tað er so vakurt at síggja allan bøn avtaktan við summardáum.

Gubbin sigur, at ein kann finna teir alt árið.

Tað hevur hann funnið, men eg havi bara sæð teir um summarið.

Mær dámar væl, tá ið tað er summer, men tað er eisini stuttligt um veturin, tá ið kavin er. Tá skreiða øll børnini.

Systir mín Rannvá kemur ofta við, tað er so stuttligt.

Eg og ein onnur genta fóru at gera ein kavamann. Hann var ikki so vakur, men so kom Rannvá út, og hon dugir ógvuliga væl.

Kavamaðurin var so meinlíkur einum manni her í bygdini.

Men mær dámar betur um summarið eisini tí, at tað er so ljóst.

Eg sovi einsamöll í einum kamari, og eg má siga sum er, at eg unnist ikki altíð so væl, tá ið myrkt er.

Tá fari eg inn til mammu og pápa at sova.

Onkuntíð havi eg droymt okkurt, og tað er so óhugnaligt.

Mamma sigur mær góða nátt, áðrenn eg sovni, og tá logar ljósið, men hon slökkir tað ofta, áðrenn hon fer at leggja seg.

Vakni eg tá, og tað er myrkt, er reint galið.

Heldur tú, eg eri býtt ikki at unnast?

Tær kærastu heilsanir og
hey, hey til Eyð
frá mær, Miu

Góða, fitta Mia!

Tíverri verður hetta brævið eitt syrgiligt bræv.

Eg má bara byrja at skriva alt, sum tað er, men eg vænti, brævið verður langt.

Mamma sigur, at eg skal skriva tað til tín.

Tað lættir at fáa tosað um tað.

Men í fyrradagin hevði eg ikki orkað tað.

Ja, veðrið var so vakurt, sól og stilli.

Eg var uppi á kamarinum og hevði vindeygað upp á víðan vegg.

Sólin skein inn í kamarið, og Pipp sang so fagurliga.

Tá sá eg eina vinkonu ganga á vegnum.

Eg fekk so hug at fara niður til hennara og skuldi skunda mær at fara. Men so sá eg Pipp, og eg helt tað vera synd, at hann skuldi sita eftir og ikki sleppa út í sólina.

Eg skundaði mær og tók hann bara inn í lógvan, men høvdið var undan. Tað havi eg ofta gjørt inni.

Vinkonan hugdi at honum, og vit prátaðu um hann.

Eg haldi, hann var so glaður at sleppa út.

So gingu vit har og prátaðu, men knappliga misti eg hann.

Eg veit ikki, hvussu tað bar til, men eg má hava gloymt, at hann var í lógvanum.

Hann fleyg so skjótt upp um húsini hjá okkum.

Alt hendi so bráðliga, og hann var so skjótur sum ein sólstrála.

Vit báðar runnu oman um húsini, men tá var hann longu horvin.

Tárini sprungu úr eygunum á mær og runnu niður eftir kjálkunum, meðan eg rann niðan til mammu og segði henni tað.

Fyrst royndi hon at ugga meg, men so spurdi hon, hví eg hevði tikið hann út við.

— Tað visti eg ikki, græt eg.

Tá kom pápi mín, og vit søgdu honum alla søguna.

Hann var róligur og segði, at vit skuldu lata vind-eygað standa opið, tí tað kundi væl vera, at hann fann inn aftur av sær sjálvum.

Hetta uggaði meg eitt sindur.

Eisini segði hann, at Pipp kanska fór inn ígjøgnum okkurt vindeyga, sum stóð opið.

Vit fóru so øll at leita har í nánd.

Viðhvørt fór eg niðan aftur í kamarið at hyggja, um hann var komin.

Men nei.

Pipp er burtur med alla.

Men eg vóni, at onkur hevur funnið hann, og at tey eru góð við hann.

Eg hyggi í bløðini at vita, um onkur lýsing er um ein funnan búrfugl.

Beiggi vinkonuna sigur, at eg nú kann fáa tveir undulátar.

Tað vil eg sjálvandi fegin hava, men eg gloymi aldrin mín kæra, elskuliga Pipp.

Nú havi eg verið ørindi fyri mammu, men eg má siga tað beinan vegin.

Høsnarungin er eisini deyður.

Hann doyði, áðrenn Pipp fór.

Tað var soleiðis:

Mamma var farin í kjallaran, og tá ið hon kom aftur, lá høsnarungin á gólvinum, og hon sá Miss fara so snópna inn í stovuna.

Høsnarungin, neyðardýrið, lá og spraklaði á gólvinum.

Hann var ikki deyður, men tá var lítið veiggj í honum.

Vit royndu alt, men hann doyði.

Eg var so sanniliga ill við kettuna tá og tosaði við hana.

Skeldaði hana út. Tók eisini og risti hana fleiri ferðir.

Eg haldi, at hon skilti, hon hevði gjørt fortreð.

Vit jarðaðu høsnarungan í einum sigarkassa, og eg havi sett ein kross á grøvina.

Jú, góða Mia, eg unnist heldur ikki altíð so væl.

Eg veit væl, at tað er býtt, men viðhvørt eri eg eisini í seingini hjá mammu og pápa.

Mamma sigur, tað ger einki, tí tað eldist av mær.

Allarbestu heilsanir frá

tíni kæru vinkonu

Eyð

Mín allarbesta Eyð!

Eg var ógvuliga forharmað, tá ið eg las brævið frá tær, og eg græt eisini.

Bara eg kundi uggað teg.

Veit tú hvat. Vit kunnu leggja eina hønu til tín, og so kann tú koma í frítíðini eftir henni.

Mamma sigur, tú skal vera vælkommin at vitja okkum.

Eg eri longu farin at gleða meg, til tú kemur.

Heldur tú ikki, tú sleppur fyri mammu tíni?

Her hevur veðrið verið av tí besta í fleiri dagar.

Ein vinkona hjá mær eitur Lis, og viðhvørt hevur hon sovið hjá mær og eg hjá henni.

Beiggi Lis eigur eitt tjald. Hann og ein annar beiggi hennara og ein vinmaður teirra fóru inn í dalin her við tjaldinum.

Teir fóru við mati og øllum, tí teir skuldu sova har um náttina.

Ta náttina svav eg hjá Lis, tí vit vildu fara tíðliga upp og so inn til teirra.

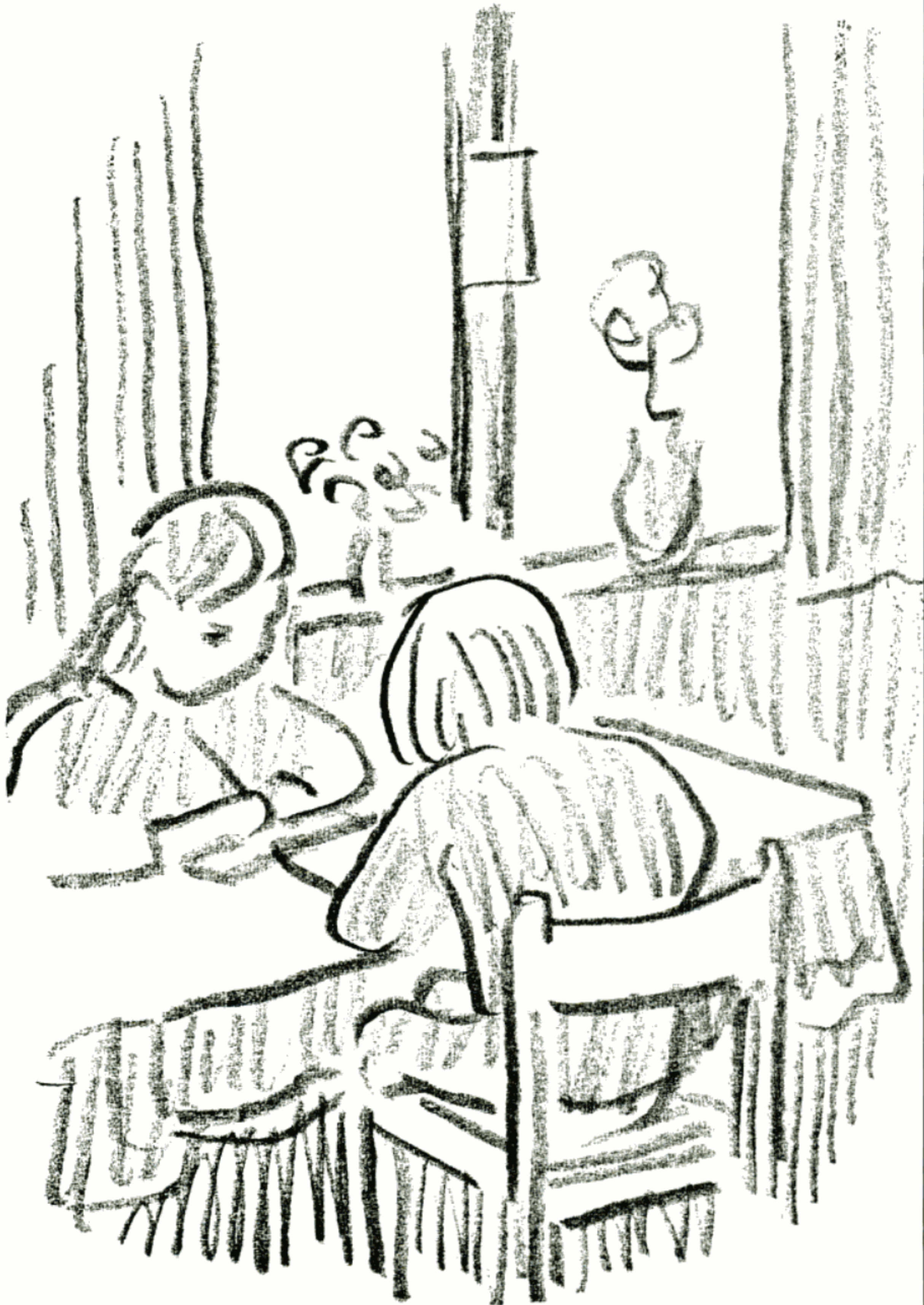
Vit mundu næstan ikki sovnað, men kortini vaknaðu vit tíðliga. Vit høvdu vekjara at vekja okkum.

So vit upp og fingi okkum fleiri breyðbitar við.

Mamma Lis vaknaði ikki.

Tað var ein sunnumorgun.

Eingin var uppi, og vit nutu at súkkla millum tey sovandi húsini. Allir fuglarnir vóru vaknaðir og sungu so fagurliga. Sólin var uppkomin og skein, so tað var so ljóst, at tað skar í eyguni.

Tað var eitt sindur kalt, men vit vórðu skjótt heitar.
Tá ið vit komu til teirra, vóru teir longu vaknaðir.
Eg haldi, teir hava sovið lítið.

Í fyrstani argaðu teir okkum, men so sluppu vit inn
til teirra. Har var fjálgt og heitt.

Teir høvdu ein flógvan drekkamunn í varmafløsk-
um.

Tað var gott at fáa.

Seinni kyndu vit bál og kókaðu drekka.

Tá ið vit fóru útaftur, var sólin komin hægri upp á
himmalin, og tað var heitt.

Vit spældu og beistaðust so nakað.

Aftaná gingu vit niðan við ánni til ein stóran hyl.

Vit báðar høvdu svimjicklæði við og fóru at svimja.

Fyrst vassaðu vit øll, og so lögdu vit okkum, men
tað var bitandi kalt.

Vit báðar lögdu okkum nakrar ferðir og so upp á
áarbakkan at renna.

Tað varð skjótt, vit fingur hitan aftur í kroppin, men
vit vóru so blóðreyðar av kuldanum.

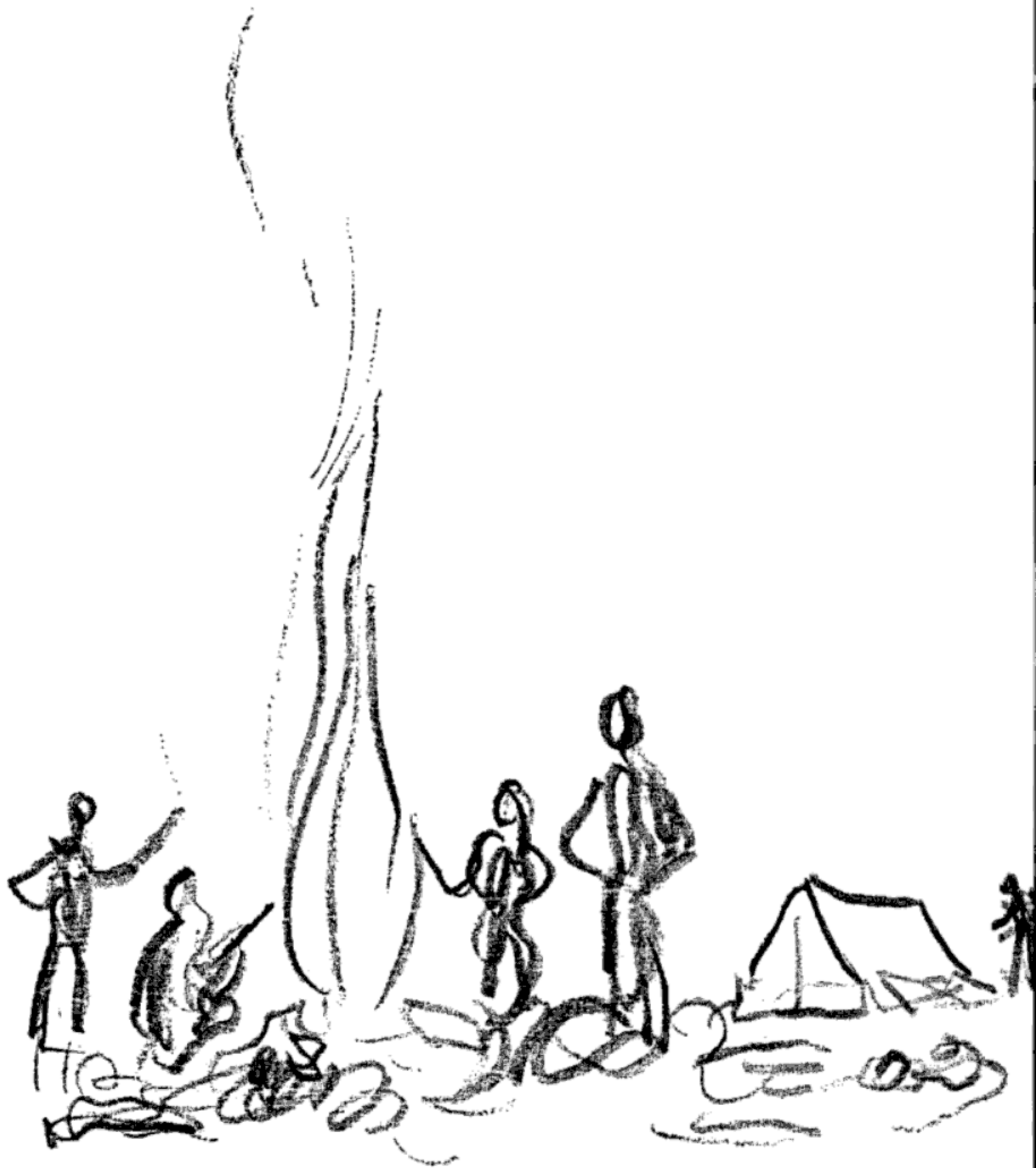
Seinni um dagin komu fleiri inn í dalin, tá stóð
sólin hægst á himlinum, og tað var heilt heitt, men
vatnið var næstan líka kalt. Tað var so tíðliga enn.

Nú eru lombini langt síðan komin.

Eisini summardáarnir.

Øll góð ynskir og kærar heilsanir

Mia

Góða Mia!

Tú kann bara ikki ætla, hvussu glað eg bleiv fyri brævið.

Jú, eg vil fegin fáa høsningarungarnar frá tykkum.

Hin gentan, sum eisini klakti egg í spann, fekk ongan livandi unga út.

Hon segði mær, at áðrenn hon blakaði eggini burtur, breyt hon hol á tey og sá, at fittliga stórir ungar vóru í teimum øllum.

Vit vóru báðar forharmaðar.

— Hon fær fyrri feitan bita enn tú, segði mamman, tá ið eg segði henni, at tú bjóðaði mær at koma og ferðast.

Eg havi fleiri ferðir tosað við mammu um, at tað hevði verið stuttligt, um tú kom til okkara at ferðast.

Eg vil ógvuliga fegin koma til tín í summer í frítíðini. Men so fekk eg eitt hugskot.

Kann tú ikki koma nú til okkara á hvítusunnu?

Tað eru ikki so nógvir dagar, men eg haldi tað vera ov leingi at bíða til summerfrítíðina.

Eg eri so spent at síggja teg og vísa tær tað, sum eg havi.

Ja, eg havi fingið tveir fittar undulátar. Men fyri tí gloymi eg ikki mín kæra Pipp.

Vit kunnu fara og svimja í svimjihylinum her. Har er vatnið so heitt.

Ein bátur fer úr tykkara oyggj tíðliga fríggjakvøldið fyri hvítusunnu.

Vit skulu standa á bryggjuni og taka ímóti tær, tá ið tú kemur. Góða, nú má tú ikki siga nei.

Eg skal vera í mínum reyða jakka og veittra við eini sólju í hondini.

Sig mær í næsta brævi, hvussu tú er klødd.

Seinasta brævið var so syrgiligt, men nú havi eg upplivað nakað gleðiligt, og eg kann ikki bíða við at siga tær tað, til tú kemur.

Sum tú sær, er mítt skrivipappír uppi, og hetta havi eg lænt frá mammu míni.

Eg og ein genta, sum eitur Fríðbjørg, fóru oman til neystini.

Dreingirnir sigldu við flakum.

Vit vóru so har og hugdu at teimum.

Sum vit ganga fram við einum neysti, hoyra vit eitt neyðarsligt mjav, mjav.

Vit so at hyggja inn ímillum rimarnar í hurðini.

Jú, tá síggja vit ein nakað stóran kettling ganga har so neyðarsligur.

Ein fjøl var brotin í hurðini, so vit fingtu við neyð og deyð kropið inn í neystið.

Við tað sama fingtu vit hendur á hann.

Hann orkaði einki.

Mamma hansara var langt síðan farin frá honum, so hann hevði kanska einki etið í fleiri dagar.

Tá ið vit komu til dreingirnar aftur, fóru teir at skeldast og søgdu, at vit skuldu leggja hann aftur, tí mamma hansara var ein útiløgukattur og var farin at leita sær eftir onkrum at eta.

Men vit vistu betur og lurtaðu ekki eftir teimum.
Vit so niðan í kjallaran hjá okkum við honum.

Eg segði einki fyri mammu, tí eg visti, hon vildi ekki hava hann.

Uttan at mamman ansaði tí, tók eg mjólk og eina skál.

Hann fór ekki at leppa alt fyri eitt, hann dugdi ekki rættiliga, men so kom hann á lagið.

Eg hevði eitt sindur av fiski eisini. Tað át hann.

So fóru vit til ymisk fólk við honum og spurdu, um tey ekki vildu hava hann.

Fyrst fóru vit til eina gamla konu, sum hevur tvær kettur, og so til ein mann, sum hevur eina gamla, gamla kettu.

Eg haldi, hon er átjan ár, og hon hevur mist allar tenninar.

Maðurin var blíður og helt kettlingin vera bæði vakran og fittan, men hann kundi ekki hava hann, tí tí gomlu kettuni dámdi ekki, at nakað annað dýr var í húsinum.

Vit báðar vóru eitt sindur keddar, men so mintust vit til eina gamla fitta konu, ið er so góð við kettur.

Jú, mín sann, hon helt tað vera synd í kettlinginum, og at hann var so fittur. Hon tók hann. Og glaðar vóru vit.

Alt tað besta og kærar heilsanir
tín Eyð.

Eg gleði meg, til tú kemur.

Góða Eyð!

Túsund takk fyri brævið um kettlingin og alt.

Eg eri eisini so spent at mæta tær, so eg vil fegin koma.

Mamman heldur, eg fari at leingjast, og sigur nógv annað býtt. Men nú hevur hon lovað mær at sleppa.

Og veit tú hvat, so sigur hon, at eg má fáa ein nýggjan frakka, og hon hevur sæð ein so vakran reyðan frakka, sum hevði klætt mær. Tá mundi eg skrædnað.

So segði eg fyri henni, at tú eisini hevur ein reyðan jakka.

Tú er ófør, at tú torir at veittra við eini sólju. Tað hevði eg ikki torað.

Eg hevði skammast.

Mamma sigur, eg skal hava tað fitta svarta kuffertið við.

Rannvá fekk tað síðsta summer, tá hon var og ferðaðist.

Eg ivist ekki í, at eg verði at kenna teg við sóljunum, og tú verður eisini at kenna meg í reyðum frakka við einum fittum svörtum kufferti.

Hárið á mær er nóg so langt og nakað ljóst.

Tað var gott, at tit fingi konuna at hava kettlingin.

Rottu Hanus er farin á sjúkrahúsið.

Tú minnst, at eg skrivaði um hann.

Hann hevði klintrast onkustaðni og var dottin niður.

Tað er hópin høgt.

Øll siga, at hann kundi doyð, men tíbetur hevur hann bara brotið annað beinið.

Nú ætla vit ekki at arga hann meira, tá ið hann kemur aftur.

Lis hefur nú skrivað til eina gentu, sum ynskti brævasamband. Men enn hefur hon ekki fingið svar.

Nú dugi eg at lofta við tveimum bóltum, og eg venji meg hvønn dag.

Allar genturnar lofta nú, men eg havi ekki staðið so nógv á hondum í seinastuni.

Góða Eyð, eg gleði meg nógv til at koma, og tá kunnu vit práta og práta saman. Tað er nógv lættari enn at skriva brøv.

Eg goymi øll brøvini frá tær.

Nú verður so ikki meira hesa ferð, men vit síggjast, og tá tosa vit saman um alt.

Tær kærastu heilsanir
hav tað gott, til vit síggjast,
tín spenta vinkona
Mia

Mia og EYô

EYÐ OG MIA

MIA og EYÐ

EYÐ OG Mia

Mia og EYô

EYÐ OG MIA